

ÉBERT TIBOR
Csöndre feszülés

hideg szögek fénye folyik
 árnyak faló kígyótorkában
 tűnik lassan a vergődés vége
 hét óra múlt
 kiáltanék
 de ez
 mint gallyáról elszakadt
 nesztelen hulló levél
 annyi sem lehet
 önnön súlyától tehetetlen
 s ez volt az utolsó dalom
 többet nem kiálthatok
 e hangtalan és kimondatlan
 requiem után
 a csöndre feszítették
 arc szem száj
 izom ideg gondolat
 szögek elcsorgott alvadt vére
 én
 s még ez sem elég
 hemzsegő csatornák
 kanálisszájrostélya mozdul
 hogy nyolc órára felfalja végleg
 a csöndet és időt

Keresés

kötözzétek rám
 az irgalmat
 csempeszájak
 gumiabroncsok
 zongorák
 megbocsátását
 mert kibillenve
 a vonzásokból
 elveszett dorombolások
 jutalmát keresem
 és nem kísérnek el
 a tízparancsolat szemei
 távolról vak ló
 vigasztal
 benne kiolvadt
 szivárványokkal